

"Ολοι εθμωσαν"

γαλοῦσε κόσμο. Κάθε μιά και κάθε ένας έθβαζαν α' αυτόν τὸ «σημάδι» τους. Κι' ἄν τὴν ἄλλη μέρα πού θά τὸν ἄνοιγαν, τὸ «σημάδι» τῆς Τάδε θά βρισκοταν ἔνωμένο μὲ τὸ «σημάδι» τοῦ Δεῖνα, αὐτὸ θά σημαῖνε πὼς ὁ Τάδε καὶ ἡ Δεῖνα θά ζευγαρώσαν καὶ ἐπισήμως μέσα στὸ χρονοί!...

Γιὰ νὰ ἔχη δὲ ὁ Κλειδῶνας καὶ φιλολογικὴ χρῆσιάν, ἐκάλεσαν καὶ ἕνα φοιτητὴ πρωτοετῆ, υἱὸν τοῦ φαρμακοποιοῦ τῆς πόλεως, προωριζόμενον νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπιστήμην τοῦ μπαμπά του, κοπανίζοντα ὁμοῦς, κατὰ τὸ παρόν, καὶ τίς... Μούσες, μέσα στὸ πατρικὸν ἰγδίον, καὶ τὸν Θύμιον, ὡς ἐπικουρικὸν σὰ σιχαῖα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ ἀποβοδῆς, ὅταν ἐμπήκῃ

τὰ σημάδια στὸ ἀμίλητο νερὸ, ἐδόθησαν αἱ δέουσι παρ' ἡγεῖλαι σ' αὐτοὺς δύο ποιητὰς, πὼς δηλοῦθι νὰ εἶνε τὰ ποιήματα, ἰδίως τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἀστυνόμου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφέρου καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Ἰδίως ἐτοιώθη γιὰ τὸ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως δίσταχον, ὅτι πρέπει νὰ κατολήγῃ πὼς μιά μέρα θά τὸν δοῦν καὶ στὸν Ἄρειο τὸν Πάγο!

Ἐβαλε λοιπὸν κάθε ἕνας τὰ σημάδια του, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου, τὴ μικρὴ σφραγίδα τοῦ Γραφείου καὶ μιά ἀποκαρῶνεται ἀπὸ τὴν ὑπερσίαν καὶ ἀπὸ τὸ καθῆκον—ἡ Δόχη ἔβαλε ἕνα ψεύτικο δαχτυλιδάκι μὲ μιά πέτρα πράσινη ἀπὸ γυάλι καὶ ἕνα χρυσοῦ σταυρὸ πού φώναζε στὸν λαϊμὸ τῆς, ὁ Θύμιος ὁ Εὐθήμερος ἔβαλε ἕνα κλειδάκι ἀπὸ ἕνα κασελάκι πρὶν εἶχε στὸ σπῆτι του καὶ ἕνα σουγαδάκι.

Σὰν τελείωσε ἡ κατάθεσις, σκεπάσανε τὸ σταμνὶ τοῦ Κλειδῶνα μὲ ἕνα πέλο κοκκίνο καὸ τὸ βάλανε κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά νὰ ζευχτήσῃ.

Ἐπειτα ἡ οἰκογένεια κατέβηκε νὰ φικιάσῃ τὸν γαλβᾶ, καὶ κρατήσανε καὶ τὸν Θύμιον, νὰ γράψῃ ἔμπρῳς τοὺς τὰ ποιήματα. Τότε ἕκαστος μυστήριζε ὅτι ἡ Κυρά - Κιλαρμενῆ, πῆγες κρυφὰ καὶ ἔνοσσε στὸ σταμνὶ τοῦ Κλειδῶνα τὸ ἕνα σημάδι μὲ τὸ ἄλλο, ζευγαρώνοντας ἔτσι τὰ παλληκάρια μὲ τίς νέες τοῦ χωριοῦ...

Ὁ Θύμιος ἔκαμε πὼς δὲν κατάλαβε τίποτα. Μὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆθεσε τὴ χρομῆλὴ τῆς μάντρας, πῆγε στὴ τριανταφυλλιά, ἄνοιξε τὸ σταμνὶ καὶ εἶδε τὰ σημάδια. Στὸν χρυσοῦ σταυρὸ τῆς Δόχης, κρεμῶταν τώρα ἡ σφραγίδα τοῦ Εἰρηνοδικείου, καὶ ἀπὸ τὸ ψεύτικο τὸ δαχτυλιδάκι τῆς ἦταν περασμένη ἡ σφραγίδα τοῦ γραμματικοῦ, καὶ τόσο μάλιστα καλά, πὼς δὲν μπορούσε νὰ ξεπεραστή! Ὁ Θύμιος ἀγόρευε. Ὅσες αὐτὰ τοῦ σκάρωσε ἡ ἀστυνόμενα; Κῦτάγες νὰ ζευγαρώσῃ τὴ Δόχη μὲ τὸ Γραμματεῖα; Καλὰ λοιπὸν. Θά τοὺς ἔδειχνε αὐτός... Κι' ἄμεσως ἔλασε τὸ δαχτυλιδάκι καὶ τὴ σφραγίδα στὴν τσέπη του καὶ στὸν σταυρὸ τοῦ κοριτοῦ ἔδεσε τὸ κλειδάκι τὸ δικὸ του! Στὴ σφραγίδα τ' ὀ Γραμματέως ἔδεσε ὕστερα τὸ «σημάδι» τῆς Κυρά - Κιλαρμενῆς! Ἐσκίπασε μετὰ τὸν Κλειδῶνα καὶ ξαναπήδησ' ἀπ' τὴ μάντρα!...

Πρῶτ', πρῶτ' μὲ τίς δροσιεῖς ἐμαρτυρήσαν ὅλοι στὴν αὐλὴ. Ὁ Κύριος - Εἰσαγγελέας σοβαρὸς - σοβαρὸς, ὁ Ἐφόρος καὶ ὁ Γραμματεὺς, τῆς ἀστυνομίας ὅλο τὸ ἀνώτερο προσωπικὸ, ὁ πρωτοετῆς φοιτητῆς, ὁ Διμαρχος καὶ πάντες οἱ «ἐν τέλει»! Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἡ Δόχη ντροπαλὴ - ντροπαλὴ, ἔκει καὶ ὁ Θύμιος σὺν παραπεταγμένους στὴν ἀρχῇ.

Βῆκαν πρῶτα τὰ σημάδια ἐνὸς γατροῦ, κολλημένα μὲ τὰ τῆς γυναικὸς του, μιάς χορηγῆς καὶ πλοδαρῆς, σὺν φραντζόλα! Καὶ τὸ τραγοῦδάκι τοὺς ἔλεγε:

Γιὰ 'δὸς τὰ μαργιόλικα
καὶ τὰ μαργιολεμένα,
ἀγκυλοποιημένα βρισκόνται,
πουλιὰ ἐρωτευμένα!

Βῆκαν ἔπειτα τὰ σημάδια τῆς ἀνικηρῆς γετόνισσας, πού ἦταν ὁ ἀνδρᾶς τῆς μεταπράτης, τοκογλόφος καὶ εἶχε χτήματα πολλά. Ἦσαν δεμένα μὲ τὸ σημάδι τοῦ ἐνομοτάχου. Κ' ἔλεγε τὸ τετραστιχὸ τοὺς:

Στὸ σπαθί σου ἐπιθνήμω
φουῖντα χρυσοῦ νὰ γένω,
λεβέντη μου τὴ καρτερεῖς;
ἐγὼ σὲ περιμένω!...

Ἐπειτα ἐβῆκαν τοῦ ἀστυνόμου, μὲ τῆς σὺζυγίου του.

"Ὅπου πατάς, τρέμει ἡ γῆς,
κάθε λησστής φοβάται,

στὸ σπῆτι σου μιά πέδρινα
εἶναι συλλογᾶται.

Ἐπειτα βῆκαν—πρὸς μεγάλην ἐπιπλήξιν τῆς Κυρά - Κιλαρμενῆς— ὁ σταυρὸς τῆς Δόχης καὶ τὸ κλειδάκι τοῦ Εὐθήμερου μὲ τὸν δερμένα. Κ' ἔλεγε οἱ στίχοι:

"Ὁ Γεραμπῆς— πούβαι ψηλά,
μὲ ἄλο τὸν κόσμο δρίζει,
γιὰ πᾶς τοὺς δύο προφῶρισε
λεμονοφῶρισε καὶ εἰς! "

— Κάτι λάθος θά ἔγινεν, εἶπεν ἡ Κυρά - Κιλαρμενῆ πού τότε χάσει. Θά δοῦμε ὁμοῦς καὶ τὰ ἄλλα δύο ζευγάρια.

Κατόπιν βῆκαν τὰ σημάδια τοῦ κυρίου Βουλευτοῦ, μὲ τὸ Εἰσαγγελέως.

"Ὅλοι χωροφύλακες
Ὁ φοιτητῆς εἶπε πρῶτος τὸ ποιῆμα:

Τῆς Πολιτείας εἴσαυτε
εἶσι οἱ δύο στέλοι,
καὶ ὅλοι παραστῆκουμε
ὡς θαυμασταὶ καὶ φίλοι!

Ἦρθεν τώρα ἡ ἀράδα τοῦ Εὐθήμερου νὰ πῆ καὶ τὸ δικὸ του:

Θὰ ἀναβῶ στὸν οὐρανὸν,
νὰ βρῶ Δικαιοσύνην,
τὸ δικη μου, ξεγραφέτηκα
ἐδῶ στῆν Ρωμιοσύνην.

Ὁ Ἄστυνόμος, ὁ Βουλευτῆς καὶ οἱ «ἐν τέλει» ἔξυσαν. Ἡ Κυρά - Κιλαρμενῆ ὁμοῦς, πού δὲν ἐνόησε καλά, γιὰ νὰ κἀνῃ καὶ «σοῦρ-πρῆς» ἐφῶνας ἐστὸν Θύμιον:

— Γρήγορα νὰ πῆς καὶ τὸ ξεχωριστὸ γιὰ τὸν Κύριο Εἰσαγγελέα.

Καὶ σκύβουσα στὸ αὐτὸ του:

— Τὸν Ἄρειο Πάγο νὰ μὴ λησμονήσῃς.
Ὁ Θύμιος σηκώθηκε τότε σοβαρὸς - σοβαρὸς καὶ ἀπάγγαιε:

Στὸν Ἄρειο Πάγο νὰ σὲ δᾶ,
καὶ νὰ σὲ κάτουν... Πὰ γὰρ εἶ...
Ὅλοι γίνηκαν ἄνω - κάτω. Ὅλοι κασοῦφισαν:

— Εἶνε πολὺ αὐθάδης!
— Ἀσεβῆς!...
— Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές; φώναξε καὶ ἡ κυρία ἀστυνόμου γιὰ νὰ μπαλώσῃ τὸ πρᾶγμα. Τὸ δίσταχον τοῦ κυρίου Εἰσαγγελέως δὲν εἶν' αὐτό. Πῆς γρήγορα τὸ σαστὸ.

Ὁ Θύμιος ἔστῃθηκε, ξαναἔστῃθηκε καὶ τέλος ἀπάγγαιε:

Στὸν Ἄρειο Πάγο νὰ σὲ δᾶ,
ψυχὴ μου, Εἰσαγγελέα,
πούχεις τὰ μύτια γαλανὰ
Καὶ τὴν οὐρὸ μακρὰ!...

Τὸ τὴ ἔγινε τότε δὲν πελαγοῦνται. Ρίχτηκαν ὅλοι πᾶσαν ἐπὶ Θύμιον νὰ τὸν δέξουν, λίγο ἐλαφρῶτα καὶ τὸ βγάλλῃ ἡ κ. ἀστυνόμου τὰ μύτια μὲ τὰ νύχια τῆς! Καὶ τὸ κακὸ μεγάλως ὅταν πειὰ δὲν βρέθηκε στὸ λαγνὶν τὸ δαχτυλιδάκι τῆς Δόχης.

— Αἰκὸς τάκαμε ὅλα ἡ φώναξαν ὅλοι.

— Νὰ τὸν πάτε μέσα τὸν ἀρχεῖο! οὐραγῆς ἡ κ. ἀστυνόμου.

Τὸν ἄρπαξαν πράγματι οἱ χωροφύλακες, τὸν πῆγαν στὴν ἀστυνομία καὶ τὸν κλείσανε στὸ φρέσκο!

Γατζωμένος ὀλομόναχος στὸ παράθυρο τοῦ κρατητηρίου ὁ Θύμιος μελαγχολεῖ τώρα καὶ θλίβεται, στεναίνει καὶ ψιλοτραγουδάει:

Κιλαρμενῆ, Κιλαρμενῆ ποτὲ δὲν εἶχες μύτια
Μὲ μπέρδεψες στὸν Κλειδῶνα καὶ μὲ κλέιδῶσαν μέσα.
Κυρά Μαμμὴ - Κυρά Μαμμὴ
Μοῦ ἔχεις βγάλει τὸ ζουμί!...

Σταμ. Σταμ.

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

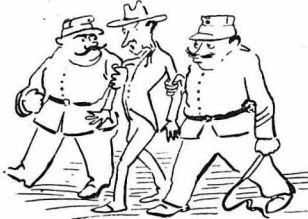
Δ Σ Μ Α

Τ' ἄνθη πού μ' ἔχεις χωρισμένα
Δὲν ἐμαρῆθηκαν ἀκόμη.
Ἦσαν πιστότερά! ἀπὸ σένα
Κι' ἀπὸ τὴν ἀστατὴ σου γνώμη.

Τὰξω τηρεῖοι στὴ θεωρὰ τους
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματα μου,
Τώρα μοῦ πίνουν γιὰ ἄρσοιά τους
Τὰ ἄφθονα τὰ δάκρυά μου.

Ὅταν στερέψουνας κ' ἔκεινα,
Τότε θά ταῖρουν μαρμαρένα!
Τότε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα
Θεὰ τὰ θάφουνας μ' ἕμένα!

Γ. Βιζυνοῦς

Τὸν ἄρπαξαν οἱ χωροφύλακες καὶ τὸν πῆγαν στὴν Ἀστυνομία...

Πού ἦταν ὁ ἀνδρᾶς τῆς μεταπράτης, τοκογλόφος καὶ μεγαλοκτηματίας.